

Ахенъ) и въ Брюкселъ, на 18 ноем. 1763 бащата и двѣте деца пристигатъ въ Парижъ. Тукъ, освенъ въ двореца на Людовика XIV, децата свирятъ и на два публични концерта — съ сензационенъ успѣхъ, и излизатъ отъ печатъ първитѣ творби на М. — 4 сонати за цигулка и пиано. Отъ Парижъ тѣ се отправятъ за Лондонъ, дето сжщо свирятъ предъ кралската двойка, и Йоханъ Крист. Бахъ — тогава капелмайсторъ на кралицата — е билъ въ възторгъ, и въ сжщото време — въ смущение отъ съвършенството на играта на М. и лекотата, съ която е разрешавалъ и най-труднитѣ задачи — транспозиции въ далечни и трудни тоналности, импровизации върху задани теми, или свободни. Въ Лондонъ М. пише 6 цигулкови сонати, и се изпълняватъ негови симфонии. На пътъ за дома, презъ Бельгия, дето Волфгангъ се разболѣва и 4 седмици лежи въ легло, после Нанърлъ и, за втори пътъ, Волфгангъ, така че цѣли 4 месеца биватъ болни — тѣ се отбиватъ въ Парижъ, и концертиратъ въ Бернъ, Цюрихъ, Донаушингенъ, Улмъ и Мюнхенъ и, следъ тригодишно отсъствие, пристигатъ въ Салцбургъ. Следната година бащата усърдно се занимава съ момчето, и неговия чуденъ даръ за игра на пиано и за творчество се още повече разцвѣтява, добивайки още по-голѣмо съвършенство — пишейки разни композиции, между които и ораторията „Длъжността къмъ първата заповѣдъ“. При едно второ пребивание въ Виена, на следната година, явилo се подозрение, че не Волфгангъ е авторъ на печатанитѣ композиции, та той е трѣбвало чрезъ импровизации на зададени текстове да обезсили това подозрение. 1767, по поръчка на императоръ Йосифъ I, М. пише първата си опера „La finta semplice“ — „Привидна простота“ — но — поради интриги на италианската клика, не е била изпълнена; следъ това написва оперетата „Бастиянъ и Бастiana“, която бива изпълнена въ дома на Д-ръ Месмеръ. Дванадесетгодишенъ, на 7 дек. 1768, М. дирижира за пръвъ пътъ на единъ концертъ една своя

меса, написана за освещаването на една виенска църква. На следната година (дек. 1769) предприематъ, баща и синъ, пътуване въ Италия. Класическата страна на изкуствата се отнася така къмъ М., че неговото пребивание тамъ е било една непрекъсната верига отъ почести, овации и възторзи, останали за винаги незабравими — най-свѣтли дни въ неговия животъ. Моцартъ е очудвалъ не само съ съвършенството на играта, но и съ всичко, що е знаалъ и можалъ въ областта на музиката, така че разрешението и на най-труднитѣ задачи, поставяни му отъ най-виднитѣ тогавашни музикални капацитети на Италия: Самартини, Балоти и падре Мартини, убедило всички въ необикновения гений на М., наричайки го, нѣкои, „чудно създание на природата“. Суевѣренъ и набоженъ народъ, италианцитѣ отдавали на всевъзможни невѣроятни нѣща изкуството на М. Така, въ Неаполъ, когато е свирилъ въ консерваторията — съвършената техника на лѣвата ръка на М. отдавали на вълшебната сила на прѣстена, който той е ималъ на нея, та е трѣбвало да го махне — за да увъри присъствуващитѣ, че и безъ него работата ще върви не по-лошо. 1770 въ Милано е била изпълнена операта му „Митридатъ“, при необикновено голѣмъ успѣхъ. Презъ мартъ, следната година, се завръщатъ въ Салцбургъ — за да отидатъ пакъ въ Милано, за изпълнението на Моцартовата „Серенада“, написана за бракосъчетанието на ерцхерцогъ Фердинандъ. Тази малка творба на М. е изтикала на заденъ планъ операта на Хасе „Руджиеро“, но вмѣсто завистъ, въ пълно удивление отъ 14 год. момче, Хасе казалъ: „Той ще направи да забравятъ всички насъ“. 1772 бива изпълнена въ Милано операта му „Лучио Сила“; следнитѣ две години прекарва въ усърдно композиране на симфонии и камерна музика, а презъ карнавала 1775 бива представена въ Мюнхенъ операта му „La finta giardiniera“ — „Престорената градинарка“ и въ Салцбургъ „Il re pastore“ — „Царя-пастиръ“. Между това, умира архиепископъ Сигизмундъ, а неговиятъ замѣстникъ Хиронимъ съвсемъ не билъ разположенъ къмъ хората на изкуството и,